

**Giv dine venner et fantastisk
TILBUD**
**100 kroner for 4 numre af
NYT ASPEKT**
(kun for nye læsere)

Send mail til
nytaspekt@mailmak.com
Skriv "100 kr. JA tak" i emne
TAK for din hjælp!

www.nytaspekt.dk

Demokrati? Langtfra!

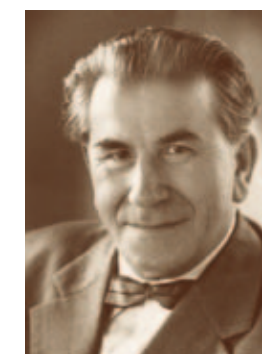
af Gunnar Hansen,
teosof

*Sådan lyder det fra de spirituelle tænkere
Alice Bailey og Martinus.*

Alice Ann Bailey (1880-1949) har skrevet adskillige teosofiske lærebøger. Hun anførte selv, at inspirationen kom fra den ikkefysiske mester Tibetaneren (Djwal Khul). Hun var født i England, levede fra 1907 i USA.

*Vi må lære retfærdig
fordeling af goderne
– medfølelse med de svage
– samarbejde. Først da
kan det "rigtige"
demokrati skabes.*

Den danske forfatter Martinus (1890-1981) beskrev ud fra sin kosmiske bevidsthed et samlet åndsvidenskabeligt verdensbillede, en kosmologi. Hans omfattende værk hedder Det Tredje Testamente.

Demokrati! Emnet har optaget kloge hoveder - og almindelige mennesker - siden de borgerlige revolutioner rystede USA og Europa i slutningen af 1700-tallet. Hvad er demokratiets tilstand i dag?

Og hvad har de spirituelle tænkere Alice Bailey og Mar-

tinus sagt om emnet?

Begge hævder overraskende, at vi slet ikke har demokrati. Alice Bailey siger: "Demokratierne ... er vågnet op til erkendelsen af, at sandt demokrati ikke eksisterer endnu på grund af den udbredte politiske korruption og massernes uvidenhed og

uforberedthed". Og: "Det sande demokrati er endnu ukendt ..." Andetsteds hævder Alice Bailey direkte, at vi lever i et diktatur!

Martinus er på samme linje: "At dette demokrati i sin nuværende form langt fra repræsenterer den form, der er udviklingens endelige mål med demokrati, er naturligvis en selvfølge. Demokratiet er jo så at sige kun lige i sin begyndelse, kosmisk set."

Når demokratiet engang er indført, kan vi se frem til disse yderligere udviklingstrin: Ledelse ved de mest oplyste, og senere ledelse ved spirituelle mestre.

På et tidspunkt vil menneskeheden altså give slip på demokratiet, fordi det ikke længere er nødvendigt. Men det ligger laaangt ude i fremtiden.

Hvad skal vi så gøre nu for at få det "sande demokrati"?

Hvad med mindretallet?

Sociokrati-princippet, som kom frem midt i 1900-tallet, bygger på lydhørhed, således at alle oplever at have indflydelse på beslutningerne, og ingen bliver ignoreret.

Siden ungdomsoprørets dage har der været mange af den slags forsøg: lilleskoler, Christiania, basisgrupper. I dag forstår de fleste, at lederskab kun er effektivt, når folk i meget stort omfang accepterer den ledelse og de "reformer", de udsættes for.

Tidligere har også venstre-fløjen eksperimenteret med udvidet medlemsdemokrati. →

Nu ser det ud til, at Alternativet bruger en sådan bred og langsom politikopbygning. Måske peger det ind i fremtiden?

Facebook-”demokratiet” forekommer derimod uegnet til demokratisk samtale. Ganske vist bliver alle hørt, men de fleste debatter præges af overfladiskhed, personangreb o.l. Men måske vil Facebook på sigt komme til at fungere som et relevant

”Lige så lidt som jeg vil være slave, vil jeg være herre. Det er min opfattelse af demokrati.”

A. Lincoln

demokratiforum, hvem ved?

Både Alice Bailey og Martinus siger, at demokratiet er den styreform, hvor den enkeltes *frihed* bedst realiseres. Den danske filosof Alex Riel skriver i sin bog *Bevidsthedens evolution*, at *empati* er næste mål for bevidsthedens udvikling. Her er han enig med Dalai Lama, der kon-

Den grundlovgivende rigsforsamling i 1848. (Udsnit af maleri af Constantin Hansen).

Demokrati - af græsk *demos* = folk, *kratos* = styre. Altså folkestyre.

I Danmark har vi haft demokrati siden 1849 (grundloven) - eller siden 1901 (parlamentarismen) - eller siden 1915 (valgret for alle), afhængigt af synsvinkel.

stant advokerer for *medfølelse* som bærende element i vores fælles udvikling.

Her hævder jeg så, at demokrati netop forudsætter *empati* og *medfølelse*: Hvis man ikke kan sætte sig ind i andre menneskers behov, drømme og lidelser, kan demokratiet ikke fungere ordentligt. Heri ligger implicit en anden af demokratiets

nødvendigheder: respekten for og hensyntagen til mindretallet.

Religion som ledetråd

Alice Bailey gør opmærksom på, at en af forudsætningerne for demokratiet er, at ”mennesker begynder i sig at blande tre bevidsthedsstadier: det individuelle, borgernes og idealistens”. Man

kan oversætte dem til:

1) *Individualisme*, frisættelse af egne evner og muligheder, 2) *Samfundssind*, altruisme, samarbejde, respekt for almenvellet, og 3) *Selvopoffelse*, tjeneste.

Det forekommer at være en rigtig iagttagelse: Man skal være i balance som individ for at kunne yde noget til samfundet, og det man yder bliver bedst, når man arbejder for en ”højere sag”, hvorfor Alice Bailey da også flere steder anbefaler, at religio-

nen (ikke kirken) gengives sin rolle som styrende for samfundet.

Inden man fnysende afviser tanken, bør man erindre, at kristendommen med sin respekt for de svage, sin næstekærlighed, asyl for de fattige, klosterhospitalernes lægekunst osv. har haft stor betydning for opbygningen af vores velfærdssamfund.

Imidlertid har vi i en årække set, at ædle og kærlige ideer til bedring af samfundet af nogle er stemplet som ”politisk korrekte” og dermed dømt ude. Det er et mysterium, hvordan et så luftigt begreb har kunnet lægge hu-

stere, er det uomgængeligt nødvendigt at uddanne masserne til samarbejdende lederskab, til økonomisk stabilisering gennem den rette deling af goderne og til ærligt, politisk samspil.”

Martinus undsiger hele udbud/efterspørgselssystemet (markedet), men siger, at der med vores nuværende udviklingsniveau ikke er noget at gøre ved det, det må bryde sammen:

”Menneskene vil derfor få den heraf følgende karmalidelse eller ragnarok. Den erfaring, viden og næstekærlighedsudvikling, dette vil afføde i menneskeheden bevidsthed, er det absolut eneste, der kan ændre systemet. Og i forbindelse med åndsvidenskaben vil denne ændring komme til at finde sted og økonomisk udløse sig i kulminerende retfærdighed som slutfacit.”

En retfærdig fordeling af samfundets rigdom er altså en forudsætning for demokratiet. Siden Reagan og Thatcher er udviklingen gået hastigt i retning af større ulighed, både i Danmark og resten af verden. Vi synes at bevæge os væk fra den udviklingsvej, som det åndelige hierarki har anbefalet.

Den usolidariske udvikling hjælpes på vej af en stigende ufølsomhed - hos både politikerne og befolkningen - overfor ”underklassens” livsvilkår og lidelser. Mange giver den enkelte arbejdsløse skylden for sin arbejdsløshed, den fattige for sin fattigdom. Ved således at individualisere alle store samfundsspørgsmål friholdes samfundsindretningen og Folketinget for ansvar.

Det kræver en større abstraktionsevne og empati at undlade at udnævne synderbukke og i stedet se på det menneskeskabte systems fejl og mangler.

Tendenser der peger fremad

Den vigtigste lektion, vi får i disse år, er givetvis indvandringen, som tvinger os til at

En retfærdig fordeling af samfundets rigdom er en af forudsætningerne for demokratiet.

tænke mere *åbent og favnende* end før. Som skærper vores forståelse af, hvem vi er som nation og som medmennesker. Som tvinger os til at tænke over, hvordan et demokrati også kan omfatte mennesker, der ikke har fået den demokratiske nektar ind med modermælken.

Det åbner - langsomt - døren til ny demokratiforståel-

se, mere tolerance, men også skarphed overfor holdninger, der ikke hører hjemme i et demokrati.

Det kan synes vanskeligt at se på den overordnede udviklingstendens med optimisme, når man kigger gennem demokratiets briller. Imidlertid er der også træk i tiden, der peger fremad, fx udviklingen af *demokrati på arbejdspladsen* (jf. Alice Baileys ”samarbejdende lederskab”).

For de heldige, der har et arbejde, øges medindflydelsen i disse år, især i den offentlige sektor. Arbejdsgiver-

ne har fundet ud af, at store omvæltninger kræver de ansattes aktive medleven. Når det lykkes, øger det selvspejkt og myndiggørelsen hos de ansatte.

Den herskende individualisme har for øjeblikket mange negative virkninger, men er dybest set et positivt træk ved udviklingen, som opfylder Alice Baileys profeti om individualismens rolle i skabelsen af det ”rigtige” demokrati:

”... den rigets tilstand, hvor folket selv bestemmer. Disse mennesker vil ikke tolerere en autoritær kirke eller et autoritært politisk system eller regering; de vil ikke acceptere at lade sig regere af nogen, der fortæller dem, hvad de skal tro for at blive frelst, eller hvilken regering, de skal acceptere.”

Vi skal - med Martinus’ ordvalg - mættes med individualisme, før vi kan føle sult efter fællesskab, retfærdighed og ansvar. Lad os håbe, at denne nye sult snart indfinder sig. □

Læs også *Sociokrati - parat til demokrati version 2.0* ? i NA 3/14 eller via www.nytaspekt.dk/okt2016gl

Alle kan frit komme til orde - den enkelte har størst mulig indflydelse på sit eget liv - et samfund med retfærdighed, fred, uddannelse og velstand for alle. Det er vel noget af det, vi drømmer om ...